

## Levelek

A szerkesztőség postájában napról napra megtalálhatók az olvasók levelei. Sokféle az inóftéka annak, amiért tollat vesznek a kezükbe és így különféle tartalmúak a levelek is. Most aokról a többséget adó levelekről lesz szó, amelyekben fróik kiscbb-nagyobb, közösséget érintő ügyeket tesznek szóvá.

A levelek jórésében — és amint ez részben tükröződik a hetenként ismétlődő Olvasóink íráskönyvének címe összeállításunkban is — mottóként újra és újra visszatér: „Az ügyben már többször eljártunk az illetékeseknél, de nem intézkedtek.” „Megígérték az illetékesek, hogy eljárnak az ügyben, de nem történt semmi, a bejelentés válasz nélkül maradt.”

A közérdekű sorok, az „egyéni” panaszok, amelyek leggyakrabban tulajdonképpen közösséget érintenek — például egy munkásról arról ír, hogy nem kapott kenyeret Petőfitelep boltjában stb. — sajtónyilvánoságot kapnak, illetve érdemben intézkedésre eljutnak a Dél-Magyarország szerkesztőségéhez az illetékesekhez. Ezután az esetek nagyobb részében az illetékes közli: „Intézkedtem az ügyben, megszüntetjük a hibát.” Vagy: valóban megnyugtató és elfogadható magyarázatot adnak.

Mit jelez mindez? Azt, hogy lehet az ügyekben intézkedni, illetve megfelelő választ adni, s ezeket korábban is megtehették volna. De mégis „mély hallgatásba” burkolóztak, csak „közbenjárásra” ócsudtak. Pedig a valóban tisztességes és közszolgálatú ügyintézés az, ha a rendeletben is előírt határidőn belül, s packázás, „protekcio” nélkül születnek intézkedések, felvilágosító válaszok. Ez ugyanis elsőrendű kötelessége minden kisebb és nagyobb beosztású hivatalnoknak.

Örülünk a szerkesztőségbe érkezett leveleknek, mert a párt szegedi lapja iránti bizalom jele. De postáinkban a jövőben a mostaninál lényegesen kevesebbszer szeretnénk olvasni: nem intézkednek, nem válaszolnak az illetékesek...  
Morvay Sándor

# Amíg a börtönök zsúfoltak



Theodorakis újra otthon, kisebbik fiával a zongoránál

Kicempészett levelek — izzó, tüzes, szenvedélyes sorokkal, egy dal — ami a néma börtönfalaktól kemény szolidaritással rejtett csatornán érkezett kottástól-szövegtől az újságok hasábjaira, meg elvéve néhány fotó. A legutóbbi napokig mindössze ennyi hírt kapott a haladó világ feltó-aggódó érdeklődése Theodorakisról, a karmesterről és zeneszerzőről. Az egyik kép háttorzongatóan fenséges szimbólumra sikerült: a háttérben börtön, előtte a művész bo-

zontos üstökével, horihorgas természetével, mellette az apró detektív, talán a fotóriporter okos lencséje zsugorította meg — villogó szemében érzett kottástól-szövegtől az újságok hasábjaira, meg elvéve néhány fotó. A legutóbbi napokig mindössze ennyi hírt kapott a haladó világ feltó-aggódó érdeklődése Theodorakisról, a karmesterről és zeneszerzőről. Az egyik kép háttorzongatóan fenséges szimbólumra sikerült: a háttérben börtön, előtte a művész bo-

ból a televízió is sugárzott részleteket.

Mikisz Theodorakis 42 éves görög komponista és karmester, a Lambrakis ifjúsági szövetség alelnöke, Pireusz parlamenti küldötte, zenel szervezeteinek főigazgatója, a szirtaki zeneszerzője, nagy sikerű filmek, az Elektra, a Phaedra kísérőzenéjének, 200 dalnak, több népopera komponistája — néhány napja szabad. S nem kétséges tovább folytatja a harcot. „Mi, hazafiak, bizalommal a görög nép iránt, hisszük, hogy széles egységfront alakul ki az önkényuralommal szemben. A fasizmus reszketni fog még a nép dühétől és nem lesz egyetlen zug a görög földön, ahová elbújhat.” Ő írta, a börtönben. Theodorakis, aki már fiatalemberként antifasiszta ellenálló volt, s akit a háború után kétszer internáltak. A harcot tehát biztosan folytatja. Amíg a börtönök zsúfoltak maradnak, Jarosz-szigetén és másutt Hellaszban.

N. I.

## Válaszol az illetékes

# Kap gépkocsit a DÉGÁZ

Lapunk január 10-i számában Tizezernyi gázhasználó érdeke címmel cikket közöltünk a Dél-alföldi Gázgyártó és Szolgáltató Vállalattal, jellegével kapcsolatban. Cikkünkben arra kerestünk választ, hogy a különféle gázkészülékek meghibásodása esetén a bejelentéseket milyen gyorsan követi a javítás. A DÉGÁZ szolgálati csoportvezetőjétől kapott tájékoztatás szerint a szerelők gyalog, kerékpáron, villamoson, vagy motorkerékpáron mennek ki a házakhoz javítani, s viszik magukkal az öt kiló súlyú készletet is. Cikkünkben szóvá tettük, hogy gépkocsival gyorsabban eljuthatnának a szerelők a hívó felekhez. A DÉGÁZ-nak azonban erre a célra kocsija nincs. Ezt szóvá tettük cikkünk megjelenése előtt Szekeres István-nak, a DÉGÁZ igazgatójának is. Cikkünkre most írásban is választott. Számbaveszi és felsorolja levelében, hogy 1967. január 1. óta 3 Skoda Combi, egy Moszkvics Com-

bi személygépkocsit, egy GAZ 69-s rajkocsit, egy IFA tehergépkocsit, 1,6 tonnás ZIL tehergépkocsit, egy 4 tonnás tehergépkocsit, két darab 2,5 tonnás tehergépkocsit, egy vegyes használatú buszt, egy darus gépkocsit, egy 4 tonnás csőszállító kocsit, 23 darab 250 köbcentis Pannónia motorkerék-párt, egy traktort, 6 darab Jawa segédmotorkerék-párt és 6 darab kerti traktort vásárolt a vállalat. A szolgáltatások és javítások gyors elvégzése érdekében tavaly, a második fél évben, 6 darab M-1000 Barkas típusú gépkocsit igényeltek, amelyet 1968 második felévére igazoltak vissza.

Ezeket az adatokat azért közöltem velünk Szekeres István igazgató, hogy a DÉGÁZ nem krajcároskodik — mint ahogy azt cikkünkben írtuk —, amikor 13 ezer 500 szegedi gázfogyasztó érdekelni van szó. Válaszának csak örülni tudunk, mert cikkünkkel elértük azt, hogy jusson a DÉGÁZ szolgálati részlege szerelőinek is gépkocsi.

# Rókus „kopogtat”

A tág határu Szedeg-Rókuson, ahol zömmel munkáscsaládok laknak, a minap választották újjá a 37 tagú körzeti népfrentbizottságot. Ebbe az elnökségbe új erők is kerültek a régiék mellé; az itt élő lakosság minden rétegének képviselői.

## Látványosság nélkül

Velem szemben ül a 67 éves, korát meghazudtoló Süli István, a körzeti bizottság elnöke, akit újból megbízták ezzel a tisztséggel, és Zsarkó Imre, aki titkárnak új, de a népfrentmozgalom régi munkása. Süli István valóban „törlemetszett” rókusai, negyven éve él ott. A titkár, aki fia lehetne, hosszú esztendő óta ugyancsak Rókuson lakik.

— Nem csinál a mi bizottságunk látványos dolgokat — mondják. — Azon vagyunk, hogy segítsük a lakosság javát célzó politika megvalósítását; összegyűjtjük az itt

élő emberek javaslatait és továbbítjuk a kerületi tanácsokhoz, meg időszerte hazai és nemzetközi kérdésekről beszélgetünk az emberekkel. Mondom, hogy ez így túl általános, s néhány tény ismeretesenek, olyan Rókusra „szabottat”.

— Kérem, nincs ennek akadály — válaszol Süli István és a titkárral felváltva képet adnak a rókusai népfrentmunkáról. Békegyülések sorozata, szolidaritás a harcoló Vietnammal, ismeretterjesztő előadások, évek alatt sok tucattal. Hogy hol tartják a gyűléseket? A pártszervezet helyiségében, az építők művelődési házában, a városgazdálkodási vállalat, az ecsetgyár és a fonalfeldolgozó művelődési termében. Békegyűléseket nyáron a házak udvarán, vagy az utcák sarkain is.

## Hónapról hónapra

A népfrent alkotmányjogi szerepével Rókuson is talál-

kozni. Nemcsak a tanácsok, a városrész országgyűlési képviselőjének választásakor, hanem szinte hónapról hónapra. Ebben is — mint mindenben — útmutatást, támogatást nyújt a rókusai pártszervezet és titkára, Bökönyi János. Rókusnak 14 tanácstagja van, velük is jó a népfrentbizottság együttműködése.

A tanácsok és a népfrentbizottság tagjai évről évre beszámolnak a lakosságának a kerületi tanács programjáról, arról, mire költik a pénzt. Tavaly — a körzeti népfrentbizottság felkérésére — Lacsán Mihály-né szegedi országgyűlési képviselő népes gyűlésen adott számot a parlamenti munkáról.

Bár kétségtelen és érzelhetető a fejlődés Rókuson, jócskán van még feladat a városrész fejlesztésében. Ezeket a többségi érdekek és sürgősségi sorrend szerint jelzik a tanácsnak, ahol általában ugyan ismerik a problémákat, de Rókus „kopogtatása” mindig és újra jó figyelmet érdemel. A véges anyagi eszközök miatt csak hosszabb idő alatt szünhetnek meg a nyíltszelvényű csatornák. De addig is jól kell gondoskodni tisztításokról. Igen rossz a Kisteleki és a Bodzafa utca járdája. A népfrentbizottság, a tanácsok és az ott élő lakosság társadalmi munkát vállalna rendbehozásukért, csak anyagot kérnek.

## Csak egy...

Rókuson mindössze egy kisvendéglő és egy cukrászda van. Bizony nagyon kevés ez és jogos a kifogás miatt. Úgy véli a népfrent körzeti bizottsága, hogy ezen, ha nem is máról holnapra, de változtatni lehet. Ezért hát ismét az államhatalom helyi szerveknek felajánlja, hogy legalább a távoli célok között szerepeljen a megoldás. S kellene nagyon egy olyan helyiség is, ahol a fiatalok üdítő italt fogyasztva táncolhatnának. Talán az építők művelődési házában mód nyílna erre?

Végül azt kérdezem Süli Istvántól és Zsarkó Imrétől, hogy elégedettek-e a népfrentmunkával Rókuson. Gyors nemmel felelnek, mert lehet is és kell is tovább gazdagítani a népfrent tevékenységét.

SARLÓ SÁNDOR

M. S.

# Temetésen

Nem nekrológot írok. És nem érzélgős búcsúszavakat. De a temetésen valahogy minden előjött. Elszenesedett szegedi évek egyszerre kristálytisztán élni kezdtek.

Ismerős arcok, fájó pillantások sokasága sűrűsödött a katefalk körül. Kiterjedt család. Színesek, írók, újságírók...

Farkasréti. Gelléri András temetjük.

A libegő gyertyafény függőnyt von a koporsó elé. A fényfüggöny mögötti sejtelmes sötétben egy halovány asszonyi arc és két puha kéz tapad a koporsó fekete fedeléhez. Amint ráborul, ölelése egyre szorosabb, egyre kiszajátóbb, mintha hozzá akarna nőni a deszkához. Harmincnyelc év ölelése van ebben a néma, hosszú, hitvesi búcsúzásban, amit csak kivételes egyéniségek mernek közeléjükkel, baráti csókjaikkal megzavarni, mint Honthy Hanna, Latabár Kálmán, Kazimir Károly, Tabi László, Boldizsár Iván, Keller Dezső, Vészi Endre és még sokan.

(... Bennem pedig feltörnek a szegedi évek. Látom a Báro Jósika utca 19-et, a sokgyermekes, nagyon szegény családot, melynek eltartási gondjai nagyrészt az alig húszéves, vékonydon-gájú fiatalemberre hárulnak. Alig jutott neki négy polgárra de a szükség parancsa kicsiholja képességeit, szorgalmát. Művelődik. És 21—22 éves korában lapot alapít. Színházi Újság-ot, azaz az eredeti elgondolással, hogy az nemcsak a szegedi, hanem a miskolci, debreceni, pécsi, győri és valamennyi vidéki szintársulat tevékenységét fogja népszerűsíteni, az egész vidéki színházi közönség igényeit fogja szolgálni.

En akkor Szeged-nél újságíróskodtam és

Gelléri engem kért meg — hogy mért éppen engem? máig sem tudom — vállaljam el a szerkesztés munkáját. Őt a szervezés, a vidékre utaztatások, a hirdetteszerzés, a nyomdai előállítás, a terjesztés, az inkasszó és minden egyéb túlságosan is terhelte. A címlap megajzolására Dinnyés Ferencet kértük fel. Díszes keretben rajzolt a színesportrék befogadására.)

Búcsúbeszéd. Demeter Imre szép szavai lágy ecsettel festik fekete vászonra 67 esztendő legfontosabb mozzanatait. Havas Andrást pedig a fel-feltörő zokogás fogtatja beszéde közben.

Megkezdik a koszorúk kihordását. Három-négy temetkezési munkás térül-fordul. De a sokaság nem mozdul, míg itt a halott. Míg a koporsót meg nem mozdítják. Aztán mégis megindulnak. Az özeveg, Baba, nem enged, hogy karonfogják. Egyedül akar menni vinni fájdalmát.

(... Adósa vagyok Bandinak. Mindmáig feloldatlan a bennem lerakódott egykori jósa. Fízest a szerkesztésért nem adott, de annál többet kaptam tőle: mindennap megebédelhettem az ő számlájára a Tiszában. Igaz, a főúr noteszába szerényen csak a menü ára került, de az ebéd bőséges és izletes volt. Engem mindenestre az éhezéstől mentett meg, mivel a Szeged-nél kapott munkatársi fizetésből megélni bizony nem lehetett.)

De honnan vette a pénzt? Miből fizette ki minden elsőjén a főpincérnek kettőnk egész havi fogyasztását? És a többi? A nyomdászámra, a lakbér, a család, a ruházatkodás? És a szerelem? Bandi akkoriban erős vonzalmat érzett a fiatal O. E. szegedi [ma budapesti] színésznrő iránt, ami szintén a zsebére ment. Csak bántalmat, megérteni nem tudtam varázslatos élelmességét. Tény, hogy hosszú időn át [ma már fogalmam sincs meddig] rendszeresen megjelent a Színházi Újság.)

Kapaszkodunk fel a sírok közé. A sokaság nem